

1) Μύκης τῆς δημώδους οἰκογενείας τῶν ἀμανιτῶν ὁνομαζόμενος παρὰ τὰς ἀκάνθας, ἰδίᾳ δὲ παρὰ τὸν ἀγκάβα-
 ν, ἔχων κορμὸν βραχὺν καὶ λευκὸν καὶ σκιάδιον λευκὸν
 καὶ κάτωθεν, μελανόστικτον δὲ ἄνωθεν, ἐκ τῶν ἀρίστων
 ὡδιμῶν Ἰκαρ. Κίμωλ. Κρήτ. Κῶς Μύκ. Πάρ. (Λεῦκ.
 κ. ἄ.) Τήν. Χίος (Καρδάμ. κ. ἄ.) Συνών. ἀγκαθομα-
 νίταρο, ἀγκαθομανίτης, μοσκομανίτης. Πβ. ἀγκα-
 θιτάρι. 2) Εἶδος κολοκύνθης ἐρυθρᾶς Χίος. Συνών.
 μπουρεᾶς. [**]

ἀγκαθίτσα ἡ, Πελοπν. (Καλάβρυτ.) ἀχαντίτσα
 Πόντ. (Σάντ.)

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἀγκάθι.

1) Μικρὰ ἄκανθα Πελοπν. (Καλάβρυτ.) Συνών. ἀγκα-
 θαδάκι, ἀγκαθάκι 1, *ἀγκαθόπουλλο, ἀγκαθούλλα 1.

2) Φυτόν τι ἔχον μεγάλα, παχέα καὶ ἀκανθώδη φύλλα
 Πόντ. (Σάντ.)

ἀγκαθοκέφαλον τό, Ρόδ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀγκάθι καὶ κεφάλι.

Κεφαλὴ ἀκάνθης: Ἄσμ.

Κάτω 'ς τὸ Δαφνοπόταμο κ' εἰς τὸ βαθὺ λαγκάδι,
 ποῦ 'χει τ' ἀγκάθι πιθαμὴ καὶ τὸ τριγύλι πῆχυν,
 ποῦ 'χει τ' ἀγκαθοκέφαλον εἰς ἑλικιὰν τ' ἀθρόωπον.

***ἀγκαθόκλωνο** τό, Ἰαντόκλωνο Πόντ. (Ἰνέπ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀγκάθι καὶ κλωνί.

Κλῶνος ἀκάνθης: Παροιμ. φρ. 'Σ σὰ 'χαντόρριζα 'χαν-
 τόκλωνα φυτρώνουν (ἐπὶ κακοῦ τέκνου κακῶν γονέων).

ἀγκαθοκολλεᾶ ἡ, ἀμάρτ. ἀγαθοκολλεᾶ Κρήτ.
 ἀγαθοκολλεᾶ Δ.Κρήτ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀγκάθι καὶ κόλλα. Ὁ μετασχηματι-
 σμὸς κατὰ τὰ εἰς -εᾶ ὄν. φυτῶν.

Τὸ φυτόν καρλινία ἢ κομμοφόρος (carlina gummi-
 fera) τῆς τάξεως τῶν συνθέτων (compositae) παράγον
 ὀπὸν κολλώδη. Συνών. ἀγκαθομαστίχα, ἀγριομα-
 στίχα, ἀγριομαστιχεᾶ, κολλάγκαθο, μαστιχάγ-
 καθο. [**]

ἀγκαθοκοπάκι τό, ἀμάρτ. ἀγαθοκοπάκι Κύθν.

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἀγκαθοκόπι (II).

Ξυλουργικὸν ἐργαλεῖον.

ἀγκαθοκόπι τό, (I) ἀμάρτ. ἀγκαθοκόπ' Μακεδ.
 (Κοζ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀγκαθοκόπος.

Δρέπανον πρὸς κοπὴν τῶν ἀκανθῶν.

ἀγκαθοκόπι τό, (II) ἀμάρτ. ἀγαθοκόπι Ἰων.
 (Κρήν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *ἀγκαθοκόπος, ὃ ἐκ τοῦ ἀγκαθός
 καὶ τοῦ -κόπος, περὶ οὗ ὡς καταλ. ἰδ. λ. ἐπομένην.

Ἐργαλεῖόν τι τῆς ξυλουργικῆς.

ἀγκαθοκόπος ὁ, ἀμάρτ. ἀγκαθοκόπους Μακεδ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀγκάθι καὶ τοῦ -κόπος, περὶ οὗ ὡς
 παραγωγικῆς καταλ. ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾶ 22 (1910) 245.

Δρέπανον πρὸς κοπὴν τῶν ἀκανθῶν.

ΛΕΞΙΚΟΝ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ

***ἀγκαθόκορφο** τό, Ἰαντόκορφο Πόντ. (Ἰνέπ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀγκάθι καὶ κορφή.

Κορυφὴ ἀκάνθης: Παροιμ. φρ. 'Σ σὰ 'χαντόρριζα 'χαν-
 τόκορφα φυτρώνουν (ἐπὶ κακοῦ τέκνου κακῶν γονέων).

ἀγκαθοκώλης ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀγαθοκώλης Πελοπν.
 (Μάν.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀγκάθι καὶ κῶλος.

Ὁ ἔχων πρῶκτὸν ἀκανθώδη: Αἰνιγμ. Ἡ κόττα μου ἢ
 ἀγαθοκώλα κάνει ἀβγά ἀγαθόκωλα (ἢ Ἰνδικὴ συκῆ, φραγκο-
 συκῆ).

ἀγκαθολάπαθο τό, Λεξ. Περίδ. Βυζ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀγκάθι καὶ λάπαθο.

Τὸ φυτόν ἄρκειον τὸ μεῖζον (lappa majus) τῆς τάξεως
 τῶν συνθέτων (compositae) ἔχον φύλλα μεγάλα καὶ
 σκληρὰ καὶ μορφὴν ἀκανθώδη. Συνών. πλατομαν-
 τήλα, πλατομαντηλίδα. [**]

ἀγκαθολόγος ὁ, Πελοπν. (Ἀρκαδ. Λακων. κ. ἄ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀγκάθι καὶ τοῦ -λόγος, περὶ οὗ ὡς
 παραγωγικῆς καταλ. ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾶ 22 (1910) 247.

1) Ὁ συλλέγων ἀκάνθας Πελοπν. (Ἀρκαδ. κ. ἄ.) 2)
 Φυτόν τι σφόδρα ἀκανθώδες Πελοπν. (Λακων.): *Εφαγε
 πολλοὺς ἀγκαθολόγους τὸ ζῷο.

ἀγκαθομανίταρο τό, Πελοπν. (Καλάβρυτ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀγκάθι καὶ μανιτάρι.

Ὁ μύκης ἀγκαθίτης 1, ὁ ἰδ. [**]

ἀγκαθομανίτης ὁ, Θράκ. Σίκιν. ἀγκαθαμανίτης
 Νάξ. ἀγκαθομανίτα ἡ, Πελοπν. (Κλουτσινοχ. Κορινθ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀγκάθι καὶ ἀμανίτης.

Ὁ μύκης ἀγκαθίτης 1, ὁ ἰδ. [**]

ἀγκαθομαστίχα ἡ, Ἀττικ. ἀγαθομαστίχα Ἄνδρ.
 Πάρ. Σῦρ. (Ἐρμούπ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀγκάθι καὶ μαστίχα.

Τὸ φυτόν ἀγκαθοκολλεᾶ, ὁ ἰδ. [**]

ἀγκαθομούστακος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀγαθομούστακος
 Σῦρ. (Ἐρμούπ.) κ. ἄ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀγκάθι καὶ μουστάκι.

Ὁ ἔχων ὀλίγας καὶ σκληρὰς τρίχας τοῦ μύστακος:
 Ἀγκαθομούστακος καὶ τριφίτιλος, τρεῖς πιθαμὲς τὸ μπόι του
 καὶ ἕξ τὰ γένεια του (εἰρων. σκῶμμα).

ἀγκαθόπετρες οἱ, Πελοπν. (Ἀρκαδ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀγκάθι καὶ πέτρα.

Ἀκανθαι καὶ πέτραι μαζί: Τὸ χωράφι εἶναι γεμᾶτο
 ἀγκαθόπετρες, δὲ φυτρώνει τίποτα.

ἀγκαθοπούλλι τό, Κάρπ. Πελοπν. ἀγκαθουπούλλ'
 Σάμ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀγκάθι καὶ πουλλί.

Τὸ μικρὸν πτηνὸν ἀκανθυλλίς (acanthis carduelis ἢ
 fringilla carduelis) ἔχον ποικίλον χρωματισμόν. Συνών.
 τουρκοπούλλι. [**]

